

DESIRE®

Kira Sinclairová
Ďábelský návrh

KIRA SINCLAIROVÁ

ĎÁBELSKÝ NÁVRH

PŘEKLAD

KAREL DUBEN

Milá čtenářko,

v novém roce 2022 se setkáváme poprvé a já věřím, že ať nám již tento rok přinese cokoli nového, některé věci se snad nezmění. Doufám, že stále bude dost čtenářů, kteří dají přednost knize přede všemi ostatními lákadly. A doufám, že stále bude dost čtenářů, pro které tou pravou knihou je romance.

V edici Desire si můžete přečíst poslední ze sedmi příběhů, které se točí kolem finančního krachu společnosti Black Crescent. Osudy lidí, které tento skandál poznamenal, uzavírá povídka s názvem Oheň, který nepálí. Romance Ďábelský návrh poodhalí zvláštní závislost hlavního hrdiny na adrenalinu, který se mu dostává do žil, když plánuje a uskutečňuje loupež...

Co všechno může způsobit nečekaná záměna dvojčat, si můžete přečíst v titulu Milenec snů.

Přeju Vám, abyste si v tomto novém roce našla co nejvíce hezkých chvil pro sebe a pro mé romantické příběhy.

S láskou

Váš Harlequin

Kira Sinclairová

ĎÁBELSKÝ NÁVRH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Devil's Bargain

První vydání:
Harlequin Books, 2020

Překlad:
Karel Duben

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hythová

© 2020 by Kira Bazzel
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7731-0 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7732-7 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7733-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Tři roky. Tak dlouho se úspěšně vyhýbala Finnu DeLucovi. Ale to teď zřejmě skončí. Genevieve Reillyová zírala na svého advokáta a čekala, až se začne smát nebo jí řekne, že to byl jen aprílový žertík. Nebo ji možná štípne, aby se konečně probudila.

„Alespoň že soudce uznal oprávněnost našeho argumentu a nedovolil, aby si Noaha mohl vzít přes noc.“

Toto byla světlá stránka celé té noční můry.

„Jak se to ale mohlo stát? Slíbil jste mi, že mu nebude ani povolena návštěva. Vždyť je to odsouzený zločinec, proboha.“

„Ne.“ Lance se natáhl přes konferenční stůl a položil jí konejšivou ruku na paži. „Říkal jsem vám jen to, že je to pravděpodobné. Ale vypadá to, že pan DeLuca má vliv a přátele na vysokých místech. U soudu v jeho prospěch svědčil Anderson Stone.“

„Další odsouzený zločinec,“ podotkla Genevieve trpce.

„S miliardami dolarů a mediální kampaní, která ho vychvalovala jako hrdinu, jenž zachránil svou životní lásku před násilníkem.“

„Finn ale žádný hrdina není. Spíš úplně naopak.“ Genevieve si protřela čelo, za kterým jí začala tepat

bolest. Litovala by dne, kdy potkala Finna DeLucu... jenže to by znamenalo, že by musela litovat narození svého syna. A Noah... Noha byl tím nejlepším v jejím životě. Díky Noahovi odešla od života, který ji pomalu a jistě otravoval. Ano, to rozhodnutí znamenalo, že museli společně bojovat o vše, co měli, ale ten boj stál nakonec za to.

Lance pokrčil rameny. „Ať je, jaký je, je to Noahův otec. Buďme upřímní, ten soud by mohl protahovat donekonečna, kdyby chtěl, protože má plné kapsy peněz.“

To byla tak trochu její naděje... a také to, co jí nedalo spát. Dokud budou vést soudní spor, nebude se mu muset postavit. Na druhé straně ale už neměla přístup k neomezeným bankovním účtům, takže zaplatit protahovaný soud by bylo velmi obtížné. Nějak by to ale zvládla. Musela by. Mohli by se třeba odvolat, jenže Finn by mezitím dostal povolenou návštěvu a ona by ho musela vidět. Této možnosti se děsila a na druhé straně o ní snila. Snila o něm, i když její poslední vzpomínka na něj nebyla zrovna šťastná. Modročervená světla blikající na ztemnělé příjezdové cestě sídla jejího dědečka. Chladný a odtažitý Finnův výraz, když mu policista položil ruku na temeno hlavy a vtiskl ho na zadní sedadlo. Odmítla se tehdy zúčastnit soudu a žalobce ji díky bohu jako svědkyni nepotřeboval. Vždyť bylo všechno tak jasné, Finna chytili při činu s diamantem za patnáct milionů dolarů v kapse. Ten diamant byl její, nebo spíš patřil její rodině. Kvůli tomu uhlazenému ďáblovi málem přišla o Reillyho Hvězdu a hrozilo jí dokonce i vyděnění, což byla hrozba, kterou ji její dědeček odmalička držel na uzdě. Poté, co v raném věku přišla o rodiče, byl její dědeček jedinou rodinou, tím jediným, koho měla. Proto se mu vždycky snažila zoufale zavděčit,

aby ho neztratila. Kdo mohl tušit, že pár měsíců po Finnově zatčení to bude ona, kdo odejde?

Život není pro slabé povahy. Při pomýšlení, že by se s Finnem měla znovu setkat, se Genevieve nepříjemně sevřel žaludek. Finn byl vždycky pohledný, charismatický, dynamický a nebezpečný. Byl ztělesněním pokušení, a i když by ho Genevieve měla nenávidět, nedokázala to.

„Právní zástupce pana DeLucy po vás chce, abyste uvedla preferované místo setkání. Jeho klient prý vyjádřil přání, abyste se především vy cítila pohodlně.“

To se Finnovi vůbec nepodobalo. Muž, kterého si pamatovala, byl sobecký a sebestředný. Dokázal být ke svým blízkým nesmírně velkorysý, ale to jen proto, že si přál být okouzující, ne proto, že by mu na někomu z nich záleželo. I teď by vsadila veškeré své jmění na to, že jeho gesto nemá nic společného s ní a jejím pohodlím. Finn DeLuca něco chce, něco víc než přístup k jejímu synovi. Jen ještě nepřišla na to, co. Zatím. Alespoň už mohla zaručit, že ji nechce využít pro její přístup k Reillyho bohatství. Musí si být změny jejich poměru vědom. Vlastně i ten šek, který jí poslal a jehož útržky teď ležely na jejím prádelníku, toho byl důkazem. Určitě ví, že ji dědeček už přestal podporovat. Jako by si Finn mohl koupit cestu zpátky do jejího nebo Noahova života! Nepotřebuje jeho peníze, a i kdyby je nakrásně potřebovala, nevzala by si je. Noah možná nebude mít v budoucnu internátní školu, ale ona si může dovolit zajistit svého syna i bez Finnovy poskvrněné nabídky.

„Genevieve?“

Sakra, tohle se opravdu děje. Posledních pár měsíců doufala, že tenhle den nepříjde, a teď nebyla připravená. „Řekněte mu, ať se u mě zastaví v sobotu ráno. V deset hodin. Tam vymyslíme, co dál. Ale

beze mě si mého syna nikam neodveze, dokud si nebudu jistá, že je schopen se o něj postarat a zajistit mu bezpečí.“

„Jsem si docela jistý, že pan DeLuca bude souhlasit se vším, co budete chtít.“

To byla lež. Kdyby to tak bylo, Finn by respektoval její přání a zmizel by jí ze života.

Finn DeLuca hleděl do spisu, který měl rozložený na stole. Nohy měl položené na stolní desce, hned vedle lesklé fotografie svého syna na houpačce v parku. Vypadal přesně jako Finnův mladší bratr, když byl v tomto věku a než šlo všechno do háje. Noahovy modré oči radostně zářily, vítr mu čechral špinavě blond vlásky. Tváře měl buclaté a růžové a krásně růžové rtíky roztahoval v roztomilém úsměvu. Tu fotku Finn neviděl poprvé, hleděl na ni tolikrát ztracený ve složité síti emocí, kterou nedokázal rozplést. Vždycky byl zvyklý starat se jen sám o sebe. Ale od chvíle, kdy poprvé uviděl fotografii svého syna, tu, kterou pořídila porodnice hned po jeho narození, byl Finn ztracený. Nebo možná ne ztracený. Podobně reagoval, když poprvé spatřil Noahovu matku. Genevieve... ho mávla. Přitahovala ho tak, jak ho nikdo jiný nikdy nepřitahoval. Finnův pohled se bezděky přenesl na obraz ženy stojící za Noahem. Měla vztažené ruce a čekala, až se houpačka vrátí, aby do ní mohla znovu strčit. Temně rusé vlasy měla na temeni hlavy stažené do pevného uzlu, ale stejně jí z něj vyklouzlo pár pramenů a ty jí neposlušně poletovaly kolem obličeje. Věděl, že má velmi dlouhé vlasy, ale bohužel jen velmi vzácně si je nechávala rozpuštěné. Většinou ji vídal jen s uzlem nebo koňským ohonem. Při těch několika málo příležitostech si vlasy rozpustila vždycky jen na jeho prosbu. Vzpomněl si, jak si ty

hebké prameny nechal klouzat mezi prsty a kochal se jejich hedvábnou strukturou. Vzpomněl si i na malátný výraz jejích bledě zelených očí s tmavozeleným kroužkem kolem duhovky, když si jeho prsty hrály na její nahé kůži. Sakra, musí se ovládnout. Taková roztouženost mu u ní nic nepomůže, naopak, mohla by se od něj stáhnout ještě dál. A on potřeboval, aby s ním spolupracovala, protože toužil mít přístup ke svému synovi.

Potřásl hlavou a zasunul Noahovu fotku pod zprávu.

„Díky, chlape.“ promluvil na muže před sebou. „Co ti dlužím?“

Přes stůl se na něj zamračil Anderson Stone. „Nic. Víš, že bych udělal cokoli, abych ti pomohl. Jsem jen rád, že máš konečně možnost se s ním setkat. Bylo to dlouhých šest měsíců.“

To byla pravda, ale teď se konečně všechno začalo dávat do pohybu. Finn navzdory své lehkomyšlnosti vždycky chápal, že je dobré být trpělivý a na správné věci si počkat. Na loupežích se mu vždycky nejvíc líbilo plánování a očekávání.

Finn se na kamaráda káravě podíval. „Smyslem podnikání je zisk.“

„Toho jsem si vědom,“ odušil Stone.

„Zřejmě ne, protože nevím o žádných dalších klientech, kterým v současné době pomáháš. Od lidí, kterým poskytneš služby, bys měl inkasovat platbu.“

„Aha, takhle se to dělá?“ protáhl Anderson sarkasticky. „Připomeň mi... kdo z nás má titul MBA?“

Finn se ušklíbl. „To, že nemám zbytečně přeceňovaný kus papíru, na kterém je ozdobným písmem vyvedeno moje jméno, ještě neznamená, že nevím, o čem mluvím. A z tebe ten cár zase nedělá automaticky odborníka.“

„Neslyšel jsem, že by sis na informace, které jsem ti poskytl, stěžoval.“

„To je pravda.“ Finn byl vděčný za vše, co pro něj Stone a Gray, další z jejich tria, udělali. Kdo by čekal, že se pustí do společného podnikání? To, že Stone s Grayem spolu začali pracovat, bylo ale vlastně logické. Stačilo se jen zamyslet. Oba měli touhu pomáhat lidem, potřebu napravovat křivdy. Možná proto, že jim oběma bylo ukřivděno. Na druhou stranu Finn nikdy v životě necítil potřebu někomu pomáhat. Podle něj lidé dostali to, co si zasloužili. Pokud byli hloupí, zasloužili si, aby je někdo využil. Pak se aspoň mohli poučit. Díval se na to tak, že kdykoli někomu takovému ukradl něco pěkného a cenného, poskytl mu tím vlastně službu. Upozorňoval na nedostatky v jejich zabezpečení, aby mohli problém napravit a zabránit dalším ztrátám. Pokud se mu při tom podařilo získat něco, co chtěl... tím lépe pro něj. Tím, co ho pohánělo, byla výzva. Běda každému, kdo se ohání zabezpečením, které nikdo nedokáže prolomit.

„Víš moc dobře, že si od tebe nenecháme zaplatit, Finne. Kromě toho, kdybys k nám nastoupil už před několika měsíci, jak jsme tě koneckonců žádali, byl bys už stejně plnohodnotným partnerem.“

„Ne, díky. Já práci mám.“

Stone se ušklíbl. „To není žádná práce. Kdy jsi naposledy vkročil do DeLuca Industries?“

„No,“ odpověděl Finn váhavě a zadíval se do stropu. „Nejspíš tak někdy před sedmi lety, plus minus šest, sedm měsíců.“ Rty se mu zkřivily ironickým úsměvem. „Zřejmě mě tam nepotřebují. Víš, že jen kontroluju čtvrtletní finanční zprávy. Klíčem k úspěšnému podnikání je najmout si schopné lidi, kteří se o něj postarají za tebe.“

Stone potřásl hlavou. Tohle byl rozhovor, který v posledních letech vedli mnohokrát. Nedokázal pochopit Finnův pohled na věc, protože pocházel z rodiny, která byla zcela zahlcená veškerými podrobnostmi spojenými s vedením rodinné firmy. Jistě, ten podnik byl multimiliardovou korporací s celosvětovou působností, ale to na věci nic neměnilo. Finn se naproti tomu brzy rozhodl, že s rodinným podnikem nechce mít nic společného. A necítil ani špetku viny, když ho zdědil a rovnou předal jeho řízení jiným. Úspěch a peníze mu poskytly možnost dělat si přesně to, co se mu zlíbí.

„Krást věci taky není práce.“

Finn se zářivě usmál. „Já jsem neukradl jedinou věc, příteli. Alespoň ne od té doby, co jsem venku.“

Stone se ušklíbl. „Aha. To proto, že ses věnoval Noahovi? Já tě znám, Finne. Budeš se nudit. Až se to stane, vzpomeň si, prosím, na mě a neudělej žádnou hloupost. Slibuju, že najdeme způsob, jak využít tvé schopnosti tak, aby to bylo prospěšné pro nás všechny... a aby ses kvůli nim nedostal do vězení.“

Finn se opřel v křesle a zhoupal se na jeho zadních nohou. Pak si složil ruce na hlavu a užíval si toho pocitu, kdy balancoval na hraně a čekal, až ho něco překloupí na tu či onu stranu. Jeho vždycky přitahovaly propasti, nebezpečí. A možnost, že ho někdo chytí, byla čirým adrenalinovým dobrodružstvím.

„Stone, jsem sám dost chytrý na to, abych se vyhnul vězení. Už jsem to říkal, to ona...“ gestem ukázal na fotografii pod hromadou papírů, „je jediným důvodem, proč mě dopadli. Nemám v úmyslu si to zopakovat.“ Stone se zatvářil skepticky, ale Finn trval na svém. „Před ní jsem úspěšně zvládl víc než dva tucty zakázek. Já jsem se prostě nechal chytit. Vrátil jsem se tam. Sám jsem se do té situace dostal.“

Genevieve ho rozptýlila, narušila jeho soustředění a on udělal hloupost. To se už nebude opakovat. Teď jen potřeboval získat zpět Genevievinu důvěru, aby měl přístup ke svému synovi.

Tečka.

Stone zvedl obočí, ale na to téma už mlčel. Moudré rozhodnutí. „Genevieve se sice začíná prosazovat na klenotnické scéně, ale její finance jsou přinejmenším nejisté. To málo peněz, které dostala od rodiny, je většinou vázáno v zásobách. Volné kameny, drahé kovy.“

Jeho přítel mu neříkal nic, co by Finn už nevěděl. Procházel Genevieviny finance stejně pečlivě jako své vlastní. Možná ignoroval svou společnost, ale byl si vědom toho, že ve znalostech je moc, a on by nedovolil, aby ho někdo předběhl. Nevěděl však, kam svými slovy Stone míří. „O co ti jde?“

„Utratila peníze, které neměla, aby si najala zatračeně dobrého právníka na boj.“

Nic menšího by od ní ani Finn nečekal. Nerad ale myslel na to, že Genevieve dostala do takové situace sebe i jejích syna... Byl odhodlaný napravit to co nejdříve. „Snažil jsem se jí dát peníze. Ona si ale ten šek nenechala proplatit.“ To taky nebylo překvapující. Měl však plán, jak jí zajistit příliv peněz, který nebude moci odmítnout. „Neboj se, chlape. Mám všechno pod kontrolou.“

Stone se na něj tvrdě podíval. „Doufám, že víš, co děláš.“

Jo, on taky doufal. Všechno bude záviset na několika příštích týdnech. Jediná chyba by ho mohla stát všechno. Finn byl ale zvyklý vsadit vše na jedno dobře naplánované dobrodružství...

Genevieve chodila po obývacím pokoji sem a tam

a podpatky jejích bot ostře klapaly na tvrdém dřevu podlahy, kterou sama renovovala. Ruce měla založené na hrudníku a tu a tam se podívala otevřenými žaluziemi před svůj domek. Čekala. Seshora k ní doléhal vysoký hlas Maddie, která Noahovi četla knížku. Netušila, co by si ty poslední tři roky bez své nejlepší kamarádky počala. Byla s Genevieve na každém kroku... dokonce byla i u toho, když se Noah narodil. Maddie byla také svědkem situace, když Finn poprvé vpadl do jejího života na charitativním večírku, který pořádal její dědeček. Něco na něm bylo, něco, co k němu Genevieve přitahovalo od prvního okamžiku. Finn byl jistě charismatický a pohledný. Ale pro Genevieve byl ještě něčím víc. Za uhlazeným zevnějškem vycítila nebezpečí a sobě samé navzdory se jím nechala zlákat. Celý život vyrůstala chráněná přísnou výchovou, takže něco takového pro ni bylo... slastně zakázané. Ta smyslná přitažlivost ještě zesílila, když ji bez dovolení zatáhl na taneční parket a ona na nahých zádech cítila teplo jeho dlaně. Od toho prvního setkání po něm toužila... a bohužel měla podezření, že po něm, navzdory všemu, touží neustále.

Genevieve se podívala na hodinky a cítila, jak se jí svírá hrdlo. Pět minut. Nedokázala pochopit, proč Finn tak usilovně bojoval o setkání s Noahem. Muž, kterého znala, se všemožně snažil vyhnout jakémukoli náznaku zodpovědnosti, a to až do té míry, že řízení rodinné firmy přenechával jiným. Nebylo pravděpodobné, že najednou začal horoucně toužit po otcovství. Největší obavy měla z toho, jaký tohle všechno bude mít dopad na Noaha. Nechtěla, aby se Noah upnul na tatínka, který pak zase zmizí, nebo zklame. Obojí bylo víc než pravděpodobné.

Genevieve slyšela, jak se na ulici zabouchly dveře auta. Znovu se podívala na hodinky a viděla, že je

přesně deset. Vzápětí zazvonil zvonek a jí se žaludek stáhl do malé tvrdé kuličky. Přešla přes pokoj a otevřela dveře. A vzápětí nemohla popadnout dech. Zatraceně, byl přesně takový, jakého si ho pamatovala. Nohy měl rozkročené, obuté ve vysokých motorkářských botách. Široká ramena jí bránila ve výhledu na jeho vůz, který nepochybně stál u jejího obrubníku. Napadlo ji, jestlipak ještě jezdí v tom elegantním Maserati, ve kterém se s oblibou proháněl městem maximální rychlostí a prakticky vyzýval místní policii, aby ho zastavila. Byl bezohledný a divoký, úplně jiný než ona. A to bylo právě to, co ji tak přitahovalo. Finn DeLuca byl nespoutanou silou. Byl jako zuřivá, ale přitom krásná bouře. Vlasy měl pořád téměř černé a stejně nezkrotné, jako byl on sám. Na bradě měl několikadenní porost vousů, který dělal dojem, že se spíš nechce obtěžovat s holením, než že by si začal pěstovat plnovous. Nejvíc ji ale zaujaly jeho oči, tak tmavé, až by přísahala, že jsou úplně černé. Věděla však z minulosti, že ve skutečnosti mají ten nejtmaší odstín kávově hnědé. Víc než jejich barva ji však dostal způsob, jakým se na ni díval... jako by ji skutečně viděl. Ji celou, zejména ty kousky, které se jí dařilo velmi dobře přede všemi skrývat. Včetně sebe samé. S ním se vždy cítila mocná, inteligentní a krásná. Přesvědčil ji, že i ona může být odvážná. Finn DeLuca měl neuvěřitelnou schopnost vyvolat v ní pocit, že nemá žádná tajemství... a že žádná nepotřebuje. A ukázalo se, že měl pravdu. Neměla před ním žádná tajemství a on vše, co o ní věděl, použil proti ní. Milovala ho. Důvěřovala mu. A on to vše dělal jen proto, aby mohl ukrást to, co chtěl: Reillyho Hvězdu. Na škody v jejím životě, které jí způsobil, přitom ani za mák nehleděl.

„Sousedé by tě mohli začít pomlouvat, jestli mě necháš celý den stát na verandě, Genni.“

„Neříkej mi tak,“ odsekla automaticky. Stejně automaticky ustoupila a zase udělala přesně to, co po ní chtěl. Když kolem ní procházel, na vteřinu si myslela, že se jí chce dotknout. Napnula se a nebyla si jistá, jak by zareagovala. Ale Finn k ní jen pomalu otočil hlavu a blýskl po ní tím svým nebezpečným úsměvem, ze kterého se jí vždycky podlamovala kolena.

Strčila do dveří prudčeji, než musela, a odstoupila od něj. Pak se zastavila uprostřed místnosti, otočila se a objala se rukama kolem pasu. „Nevím, v co doufáš, Finne, ale tady nic nezískáš.“

„Jediné, co chci, je možnost poznat svého syna. A ty vypadáš opravdu dobře, Genni.“

Potřásla hlavou. „Nech toho. Ještě jsem nepřišla na to, o co ti jde, ale zjistím to. A pro všechny případy... I když jsem si jistá, že víš, že už nemám přístup k Reillyho bohatství, včetně jakýchkoli šperků nebo uměleckých předmětů, tak ti to jen připomínám.“

„Jo, to vím. Proč myslíš, že jsem ti vypsal ten šek?“

„Když už o tom mluvíme, můžeš si ho vzít zpátky. Je ale na kousky. A aby bylo jasno, lichotkami se u mě nikam nedostaneš. Oba víme, že umíš krásně mluvit, ale že tvá slova nemají žádný význam. Tak raději neplýtvěj dechem.“

Finn se zamračil a stáhl ústa do tenké linie. Takový výraz na něm ještě neviděla. „To, co jsem řekl, jsem myslel vážně. A abys věděla, myslel jsem vážně každé slovo, které jsem ti kdy řekl. Udělal jsem snad spoustu špatností, ale ani jednou jsem ti nelhal.“

„Cože?“ zasmála se Genevieve trpce. „Jistě, až na to, když jsi mi řekl, že ti můžu věřit, a slíbil jsi mi, že mi nikdy neublížíš.“

Udělal k ní jeden krok, ale Genevieve ho vztaženou dlaní zastavila. „Je mi to líto, Genevieve.“

Bylo lákavé uvěřit, že tu větu myslí skutečně vážně.